

Elu 5 aastat hiljem

Möödunud on viis aastat. Olen Hispaanias Vahemere kaldal. Seal on subtroopiline õhk – soe ja tervislik, merevesi on soolane. Olen Hispaanias, kuna mereõhk on soe ja soolane, hingamisteedele parem. Kuulen merekohinat mereäärses linnas, enda ees näen merd ja palme, taamal on mäenõlvad. Olen kesklinnast eemal, tehnoloogiast ja kõrghoonetest eemal, väiksed bangalod ümbritsevad mind. Ma ei ole siseruumides, vaid õues. Turistid on küll ümber, aga üldiselt on vaikne. Koroonajaaga võrreldes hoiavad inimesed üksteisest pigem eemale, rohkem kui enne koroonat, kuna koroonat näitas, et parem on mitte üksteise külje alla pugeda. Inimesed on üksteise vastu sõbralikumad. Loodus on samasugune, aga inimesed väärtustavad seda rohkem. Mingil määral e-õpe jääb püsima, kuna koroonat näitas, et nii on efektiivsem. Sama ka töö – teatud päevadel on koosolekud, ülejäänud ajal võib kodus tööd teha. Kauba koju toomine säilib mingil määral, tööhõive mõttes on see hea lahendus, kuna töökohti lisandub ja need, kes enne töötasid kassas, saavad aidata kaupade komplekteerimisel. Transport jääb nii nagu praegu, isejuhtivad bussid on veel tulevikumuusika. Graafikud sagenevad taas võrreldes koroonajaaga, kui inimestel soovitati koju jääda ja ühistransporti pigem vältida. Kütuse hind tõuseb vähemalt samale tasemele kui enne koroonat. Laevad jälle sõidavad, inimesed reisivad ja käivad välismaal töö. Töötan ikka samas kohas laeva peal. Koroonaja ajal ei olnud asi töö hästi korraldatud ning töö- ja puhkeaeg olid tasakaalust väljas, aga viie aasta pärast on see suuresti ununenud ja inimesed töötavad jälle enamuses samadel töökohtadel kui enne. Toimunud muutused said võimalikuks maailma tasemel ja iga riik viis need vastavalt enda olukorrale ja tingimustele ellu. Mina adresseerin selle kirja järgmisele põlvkonnale.